

til 2,000 Rd., som ere ganske udenfor Overeenskomsten. Naar vi altsaa paa den ene Side udenfor Overeenskomsten tiltræde et Forslag af den ærede Minister om at give 2,000 Rd. mere, saa er det paa den anden Side ikke rigtigt, at den samme ærede Minister erindrer os om Overeenskomsten, thi den maatte føre os til at sætte os imod de 2000 Rd. Sagen er jo den, at isald der virkelig skulde være et saadant enkelt Tilfælde som det, den ærede Minister nu har nævnt, saa er det af det Slags, som man hvert Aar kan ordne gennem Finantsloven, hvilket jo stadig skeer, og skulde derfor den her omhandlede Bestemmelse fremkalde nogen Vanfølighed i et enkelt Tilfælde, vil den kunne afhjælpes ved en Bestemmelse i Finantsloven, naar det maatte vise sig, at det var nødvendigt. Naar der derfor ikke er Tanke om at benytte det, man her foresætter, i nogen stor Almindelighed, troer jeg ogsaa, at de enkelte Tilfælde, i hvilke det skulde være ønskeligt, ja maaskee endogsaa nødvendigt at gaae udenfor denne Bestemmelse, vilde kunne finde deres Afgjørelse derved, at der i saa Henseende i Finantsloven kan bevilges et Tilskud.

Sable: Det er med Hensyn til det andet af den ærede Indenrigsminister stillede Forslag, at jeg blot skal tillade mig et Par Ord. Jeg beklager meget, at jeg lige fra denne Sags Begyndelse har maattet trætte det ærede Thing med Bemærkninger angaaende en Post, der var ubelabt; men det er med en vis Tilfredsstillelse, at jeg, efter saa længe at have dvælet ved denne Sag, nu ved Lovforslagets sidste Behandling seer det indrømmet, at denne Embedsmænd, hvis Sag jeg tillod mig at tale, bør tages med; han var, som sagt, tidligere forbigaaet, men er nu kommet til sin Ret ved denne Sags endelige Behandling.

Indenrigsministeren: Han var blevet glemt.

L. C. Larsen: Jeg tillod mig ved en tidligere Leilighed, som ogsaa af den ærede Ordfører er bemærket, at gjøre opmærksom paa, at

det ikke var rigtigt i Lønningslove at bruge saadanne Ord, at man deraf kunde udlede, at der skulde være en Forpligtelse for Dommere til at modtage Constitution; men jeg knyttede denne Bemærkning til en anden Lov, der ogsaa foreligger iasten, nemlig, Loven om Lønninger for de under Kongerigets Ministerier hørende Embeds- og Bestillingsmænd, med Undtagelse af selve Ministeriernes Personale. Det forekommer mig nemlig, at der ikke kunde være Tale om denne Sag i en Lov, der kun angaaer Embedsmænd i Ministerierne, hvor der jo ikke findes Dommere. Saa tilfreds jeg derfor er med, at Udvalget har taget min Bemærkning tilfølgende med Hensyn til det andet Lovforslag, vil jeg dog tillade mig at henstille til det ærede Udvalg, om det ikke vilde være rigtigere at tage Forslaget tilbage, forsaavidt det er stillet til dette Lovforslag, thi de Ord, der findes i § 12 „enhver af Staten lønnet Embedsmænd“ kan vist ikke forstaaes paa anden Maade end om dem, der ere omtalte i Loven, hvis Overskrift er: Udkaft til Lov om Lønninger for de i Kongerigets Ministerier ansatte Embedsmænd.

Ordføreren: Jeg skal dertil bemærke, at Ordene i § 12 ere saa almindelige, at det ingenlunde er givet, at derved kun sigtes til de i Kongerigets Ministerier ansatte Embedsmænd; der staaer jo: „enhver af Staten lønnet Embedsmænd“, uden nogen Indskrænkning.

L. C. Larsen: Men hele Loven handler jo ikke om andre Embedsmænd end de i Ministerierne ansatte.

M. Jensen: Jeg for mit Vedkommende maa beklage, at den høitærede Minister ikke før i dette Møde har gjort os bekendt med Grunden til hans Forslag under Nr. 4. Jeg vilde have anseet det for meget naturligt, om den ærede Minister, i det Mindste i Formiddagsmødet eller endnu bedre, nogle Dage før dette Møde, havde gjort Udvalget bekendt med de Oplysninger, han nu kom med. Da imidlertid de Penge, der ere fornødne, ere bevilgede i Finantsloven, seer jeg aldeles ikke nogen Nødvendighed for at optage det af den høit-